

Mijenja li funkcija čovjeka?

Nema kod nas neke posebne škole za ravnatelje, ali bilo bi dobro da ima. Glavna tema u razgovorima među učiteljima moje škole, naravno: ravnatelj ili ravnateljica. Glavna tema u razgovoru s kolegicama i kolegama iz drugih škola, opet, naravno: ravnateljica ili ravnatelj! Ispada da sve počinje i završava s ravnateljima i ravnateljicama?

I, hvala Bogu da je ta epizoda završena, kod nas u školi. Izabrali smo ravnateljicu! Zdenka! Dva' est i kusur godina staža. U najboljim godinama! Marljiva, savjesna, tolerantna, suradna, inovativna.... I što li sve nisam pročitao u njenom životopisu. Pa, onda obećala u svom planu razvoja škole popravak igrališta, ograde, opremanje knjižnice knjigama i računalima, nove stolice za zbornicu jer na ovim starim drvenim je teško sjediti dva tri sata, koliko znaju potrajati naše sjednice.... i što ti ja znam što sve nije napisala u tom programu? Ja nisam član Školskog odbora, ali sam zajedno s ostalima mjesec dana navlačio preslike njenog životopisa i životopise još neka dva kandidata koji nisu bili uz naše Zbornice. Prevladalo je mišljenje da uzmemo „našeg“ čovjeka, našu kolegicu – Zdenku! Ja sam bio među glasnijima. Ipak, nije mi svejedno tko će mi organizirati posao, tko će predsjedavati nastavničkim vijećem, tko će mi doći koji put na sat itd. Tolerantna je, puna razumijevanja, suradnički raspoložena – napose u ovoj zadnjoj godini pred izbore!

Ali! Već na prvom sastanku ....

- Kolegice i kolege, dame i gospodo, moramo okrenuti novu stranicu u našem radu! Vidite škola stagnira, ništa se ne događa, sve zapušteno, zasučimo rukave! Imam dosta ideja, a i prihvatili ste, zajedno sa Školskim odborom moj program rada. Dakle, idemo raditi!

Sjetih se ja one narodne: Daj čovjeku funkciju pa ćeš tek onda vidjeti kakav je! Ali, mislio sam da je to, onako, generalno moguće, ali Zdenka? Pa, ona nije takva, ona je NORMALNA... Ali, vrijeme će pokazati! I u idućim danima, iz dana u dan, vidim ja da ima nešto u onoj narodnoj: Zdenka nas jedva pozdravlja, ne možeš do nje doći jer Tajnica ima naređenje da ne dozvoli uznemiravanje dok Ona iza onih vrata koja sam stotine puta otvorio s ove i one strane, nešto umuje, telefonira onima Gore. I onda samo, iznenada izleti iz sobe i kaže tajnici:

- Ako me netko traži, otišla sam u Agenciju! Jasno?
- Jasno, ko vedro proljetno nebo! – procijedi uplašeno tajnica i isprati Zdenku čudnim pogledom?

Možda se nešto gadno događa, pa mora ići rješavati našu egzistenciju. Ali taj stil (ne)komuniciranja se nastavio iz dana u dan. Zdenka se od nas udaljila, sve češće izostajala iz škole, više se družila s onima Gore negoli s nama u Zbornici. Često je odlazila na neke skupove ravnatelja i ravnateljica. Kao, idu ravnatelji na usavršavanje. Ali, ne znaš je li bilo hladnije radno ozračje kad nije bila u onoj svojoj sobi, za onim velikim dugačkim stolom za kojim smo nekad prijateljski dogovarali nove radne, pedagoške i školske projekte... ili kad je izbivala po nekoliko dana na tim stručnim usavršavanjima za ravnatelje. Ali, kad se vratila zavlada bi neka ledena tišina po školi. Svi su očekivali tko je sad na redu za ribanje, lekcije, prozivke, upozorenja, prijatnje... Naprosto, to više nije bila ona Zdenka! Naša kolegica Zdenka - marljiva, savjesna, tolerantna, suradna, inovativna...

Kad se dolazilo na posao, prvi koga sretnoš, umjesto pozdrava:

- Je li Ona unutra?

Odgovor je bio obično neverbalan lijevo-desnim ili gore-dolje klimanjem glave.

Ali, jedno jutro ne sretoh nikoga da upitam „Je li Ona tu“ nego se sudarih skoro s njom:

- Gospodine Mate! Danas nakon nastave ostavite mi svoj Imenik i Dnevnik kod Tajnice, pa bih sutra malo došla kod Vas na nastavu, a poslije ćemo razgovarati o pedagoškoj dokumentaciji.
- Razumijem! Ostavit ću... - i prije negoli sam bio svjestan koga sam sreo i što trebam napraviti ona nestade u onu sobu gdje se ne ulazi ako nisi pozvan, i to samo od kada je Zdenka imenovana Ravnateljicom!
- Ja „gospodin Mate“? Tako kaže Ona? „Gospodin!“ – dobro tako me oslovljavaju susjedi i neki poznanici po gradu, ali u našoj školi to nisam ranije čuo. A, i to da smo na „Vi“? – iznenadilo me jer smo godinama ispijali kave i sjedili na kojekavim aktivima pa nismo se „vi-kali“?
  - Dakle, ništa nije kao što je bilo! – kažem sam sebi.
  - E, moj Mate, sad su druga nastala ravnateljska vremena. Funkcija mijenja ljude! – pridružio sam ovu spoznaju mom cjeloživotnom skupljanju umotvorina. A, mogla je Ona pročitati neki Uvod u rukovođenje, pa da olakša život i sebi i nama, ali nitko se nije sjetio niti usudio kazati joj da takvih knjižica i knjiga ima mnogo.

Učitelj Mate (20. travnja 2012.)